

CHRIS CARTER

KRUSIFIKSI- TAPPAJA

Suomentanut Inka Parpola

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Englanninkielinen alkuteos *The Crucifix Killer*
Copyright © Chris Carter 2009

Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Otava 2022

ISBN 978-951-1-41716-3

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2022

Samantha Johnsonille – olet kaikkeni

Kiitokset

Kirjoittamista pidetään yksinäisenä ammattina. Olen kuitenkin valtavassa kiitollisuudenvelassa useille ihmisille, jotka ovat jalomielisesti tarjonneet minulle aikaansa ja apuaan niin monella alueella.

Rakkautta ja kiitoksia Samantha Johnsonille, maailman huolehtivaisimmalle ja ymmärtäväisimmälle ihmiselle, joka uupumatta luki alkuperäisen käsikirjoituksen niin moneen kertaan, että jopa minä menin laskuissa sekaisin.

Kiitos myös Coral Chambersille rohkaisusta ja oikeaan suuntaan johdattamisesta sekä Andrea McPhillipsille korjauksista ja keskustelutuokioista.

Vilpittömät kiitokseni kaikille uskomattomille ihmisille Simon & Schuster UK:ssa – olette tehneet huipputyötä – sekä ilmiömäisille kustannustoimittajilleni: Kate Lyall Grantille Isossa-Britanniassa ja Pia Götzille sekä Sybille Upleggerille Saksassa. Heidän mahtava panoksensa ja arvokkaat ehdotuksensa saivat tämän trilerin tarinan ja henkilöhahmot heräämään eloon.

Sanat eivät riitä kuvaamaan kiitollisuuttani siitä, että olen saanut intohimoisimmat, omistautuneimmat, ajattelevaisimmat, määrätietoisimmat ja ainutlaatuisimmat agentit, mitä yksikään kirjailija voi itselleen toivoa – Darley Andersonin ja Camilla Boltonin. Olen onnenpekka.

Lisäksi ikuinen kiitollisuuteni Darley Anderson Literary Agencyn fantastiselle ja äärimmäisen uutteralle tiimille.

Yksi

Perjantai, 3. elokuuta, 10.25

”Haloo... etsivä Hunter puhelimessa.”

”Hei, Robert, minulla on sinulle yllätys.”

Hunter jähmettyi ja oli pudottaa kahvikuppinsa. Hän tunsi tuon metallisen äänen turhankin hyvin. Sen omistaja soitti kertoakseen vain yhdestä ainoasta asiasta – uudesta runnellusta ruumiista.

”Milloin olet viimeksi ollut yhteydessä työpariisi?”

Hunter silmäili ympärilleen yrittäen turhaan löytää Carlos Garcian.

”Onko kukaan kuullut Garciasta tänä aamuna?” hän karjaisi painettuaan matkapuhelimensa mykistysnäppäintä.

Muut rikostutkijat vilkaisivat toisiaan ymmällään. Hunter tiesi vastauksen jo ennen kuin kuuli sen.

”En eilisen jälkeen”, etsivä Maurice sanoi ja pudisti päätään.

Hunter painoi mykistystä uudestaan.

”Mitä sinä olet tehnyt hänelle?”

”Kuunteletko minua nyt?”

”Mitä sinä olet tehnyt hänelle?” Hunter tiukkasi uudestaan.

”Kuten sanoin, se on yllätys, Robert”, metallinen ääni sanoi ja nauroi päälle. *”Voit kuitenkin vaikuttaa asiaan. Ehkä näet tällä kertaa hiukan enemmän vaivaa kuin viimeksi. Tule tunnin sisällä South*

*Pasadenaan 122 Pacific Alleyn kellaripesutupaan. Jos otat mukaasi
lisävoimia, työparisi kuolee. Ellet ehdi paikalle tunnissa, hän kuolee.
Ja usko pois, Robert, hän kuolee hyvin hitaasti ja hyvin tuskallisesti.”*
Linja mykistyi.

Kaksi

Hunter harppoi itäisessä Los Angelesissa sijaitsevan vanhan kerrostalon portaat valtavin loikin. Mitä syvemmälle hän laskeutui, sitä pimeämmäksi ja kuumemmaksi portaikko muuttui. Hänen paitansa oli hien liottama, tiukat kengät hiersivät tuskallisesti jalkoja.

”Missä helvetissä se pyykkkitupa on?” hän mutisi päästessään kellarisiin.

Pimeän käytävän perältä kajasti valoa suljetun oven alta. Hän juoksi sitä kohti huutaen työparinsa nimeä.

Ei vastausta.

Hunter kaivoi Wildey Survivor -kaksitoimisen pistoolinsa esiin ja asettui selkä seinää vasten oven oikealle puolelle.

”Garcia...”

Hiljaisuus.

”Keltanokka, oletko siellä?”

Huoneesta kuului vaimea tömähdys. Hunter poisti varmistimen ja veti syvään henkeä.

”Vitut!”

Hän työnsi oven auki oikealla kädellään selkä yhä seinää vasten ja kiepautti itsensä huoneeseen yhdellä hyvin harjoitellulla liikkeellä ase kohdetta hakien. Sietämätön virtsan ja oksennuksen löyhyä pakotti hänet astumaan taaksepäin ja yskimään rajusti.

”Garcia...” hän huikkasi uudestaan ovelta.

Hiljaisuus.

Ovensuusta oli hankala hahmottaa tilannetta. Heikko hekkulamppu, joka roikkui huoneen keskellä olevan pienen puupöydän yllä, ei valaissut tilaa kunnolla. Hunter veti uudestaan syvään henkeä ja astui eteenpäin. Näky sai hänen vatsansa muljahtamaan. Garcia oli naulattu valtavaan ristiin pleksilaisen häkin sisään. Haa-voista vuolaasti valunut veri oli kerääntynyt lammikoksi ristin juurille. Hänellä oli yllään pelkät alushousut, päätä kiersi piikkilankakruunu. Paksut metallipiikit olivat uponneet ihoon. Naamalla valui verta. Garcia näytti elottomalta.

Tulin liian myöhään, Hunter mietti.

Hän lähestyi häkkiä ja yllättyi nähdessään sen sisällä sydänmonitorin. Käyrä kohoili verkkaisesti. Garcia oli yhä elossa – mutta vain vaivoin.

”Carlos!”

Ei liikettä.

”Keltanokka!” hän karjaisi.

Garcia onnistui suurin ponnistuksin avaamaan puolittain silmänsä.

”Pysyttele hengissä, kamu.”

Hunter tutki hämärästi valaistua huonetta. Se oli suuri, kahdeksantoista metriä kertaa neljätoista metriä, hän veikkasi. Lattialla lojui likaisia riepuja, käytettyjä ruiskuja, crack-piippuja ja lasinsirpaleita. Nurkkaan, sisäänkäynnin oikealle puolelle, oli hylätty vanha ruosteinen pyörätuoli. Puupöydälle oli asetettu pieni kannettava kasettinauhuri sekä lappu, jossa luki suurin punaisin kirjaimin *kuuntele minut ensin*. Hän painoi play-nappulaa, ja jo tutuksi käynyt metallinen ääni tulvahti pikkuisista kaiuttimista.

”*Tervehdys, Robert. Taisit ehtiä ajoissa.*” Tauko.

”*Olet varmastikin huomannut, että ystäväsi kaipaa apuasi, mutta auttaaksesi häntä sinun on pelattava sääntöjen mukaan... minun sääntöjeni. Tämä on simppeli peli, Robert. Ystäväsi on lukittu luodinkestävän häkin sisään, joten sen ampumisesta ei ole hyötyä. Häkin ovesa on neljä värillistä painonappia. Yksi niistä avaa oven, muut kolme eivät. Tehtäväsi on jokseenkin yksinkertainen – valitse nappi. Jos painat*

oikeaa, ovi avautuu, voit vapauttaa parisi ja kävellä huoneesta.”

Yksi mahdollisuus neljästä pelastaa Garcia – ei totisesti mikään mahtava todennäköisyys, Hunter mietti.

”Ja sitten tulee hauska osuus”, kasettinauhuri jatkoi. ”Jos painat väärää painiketta, ystäväsi päässä komeilevaan tappurakruunuun syöksyy keskeytymätön korkeajännitevirta. Oletko koskaan nähnyt, mitä ihmiselle tapahtuu, kun hänet teloitetaan sähkötuolissa?” ääni kysyi hyytävän naurahduksen säestämänä. *”Hänen silmänsä puhkeavat, iho rystistyy kuin pekoni, kieli kiertyy takaisin suuhun ja tukehduttaa hänet pian hengiltä, veri kiehuu ja räjäyttää suonet ja valtimot. Se on vertaansa vailla oleva näky, Robert.”*

Garcian sydän alkoi jyskyttää ylikierroksilla. Hunter näki, miten sydänmonitorin käyrä kohoili rajummin.

”Ja nyt koittaa se ratkiriemukas osuus...”

Jostain syystä Hunter tiesi, ettei sähkövirtatempu suinkaan ollut tämän huoneen ainoa yllätys.

”Olen asentanut häkin taakse riittävästi räjähteitä tuhoamaan huoneen, jossa nyt seisot. Räjähteet on kytketty sydänmonitoriin, ja jos monitori alkaa näyttää vaakasuoraa viivaa...” Tällä kertaa pitempi tauko. Hunter tiesi, mitä metallinen ääni seuraavaksi sanoisi.

”Pam... huone lentää taivaan tuuliin. Katsohan, Robert, jos painat väärää nappia, et ainoastaan saa seurata aitiopaikalta kaverisi kuolemaa tietäen, että tapoit hänet, vaan saat itsekin poistua tuonpuoleiseen heti sen jälkeen.”

Hunterin sydän takoi nyt raivokkaasti rintaa vasten. Hiki virtasi otsalla ja kirveli silmiä, nihkeät kädet tärisivät.

”Mutta sinä voit valita, Robert. Sinun ei tarvitse pelastaa pariasi. Voit pelastaa ainoastaan itsesi. Kävele tiehesi ja jätä hänet kuolemaan yksin. Kukaan ei saa tietää. Voitko elää se tunnollasi? Vai rohkenetko panna henkesi likoon hänen puolestaan? Valitsi väri. Sinulla on kuusikymmentä sekuntia aikaa.” Nauhalta kuului kova piippaus, ja sitten se vaiken.

Hunter näki, kuinka Garcian pään päällä punainen digitaalinäyttö valaistui: 59, 58, 57...

Kolme

Viisi viikkoa aiemmin

Jenny hieroi silmiään noustessaan täydestä pöydästä Hollywoodin Vanguard Clubilla. Hän toivoi, ettei loputon uupumus kuvastunut hänen kasvoiltaan.

”Minne matka?” D-King kysyi ja siemaisi samppanjaansa.

Bobby Preston oli luoteisen Los Angelesin tunnetuin diileri, mutta kukaan ei koskaan kutsunut häntä hänen oikealla nimellään. Kaikki tunsivat hänet D-Kinginä. D oli yhtä kuin diileri. Hän diilasikin käytännössä kaikkea: huumeita, tyttöjä, autoja, aseita. Kunhan vain hinnasta sovittiin, hän toimitti kaikkea, mitä asiakas keksi toivoa.

Jenny oli hänen tyrmäivin tyttänsä kaikilla mittareilla arvioituna. Jennyn kroppa oli moitteettoman kiinteä ja ruskettunut, ja hänen täydelliset kasvonsa ja hymynsä hurmasivat joka ainoan miehen maan päällä, se oli taattu.

”Käväisen vain korjailemassa meikkiäni. Tulen ihan kohta takaisin, kulta.” Jenny heitti D-Kingille pienen lentosuukon ja poistui ylelliseltä VIP-alueelta yhä samppanjalasiaan pidellen.

Jenny ei halunnut enempää alkoholia. Ei siksi, että hän olisi ollut juovuksissa, vaan koska tämä oli viides bileyö putkeen, ja hän oli saanut tarpeekseen. Hän ei ollut kuvitellut, että hänen elämänsä olisi mennyt tätä rataa. Hänelle ei ollut tullut mieleenkään,

että hänestä tulisi huora. D-King oli aina vakuuttanut hänelle, ettei hän ollut maksullinen nainen. Hän oli korkean luokan viihdyttäjä, jonka asiakkaina oli äärimmäisen hyvällä maulla ja ilmeisen pullealla lompakolla varustettuja herrasmiehiä. Totuus kuitenkin oli, että hän harrasti seksiä rahaa vastaan. Hänen silmissään se tarkoitti sitä, että hän oli huora.

Useimmat Jennyn asiakkaista olivat pervoja vanhoja miljonäärejä, jotka hakivat jotain, mitä eivät kotoa saaneet. Seksi ei ollut koskaan peruslähetyssaarnaajaa. Kaikki halusivat pitää hauskaa koko rahan edestä. Bondagea, BDSM:ää, piiskausta, vesileikkejä, vyödildoja, mitä vain. Mitä äijät halusivat, sitä hänen oli tarjottava, mutta tänään ei ollut työilta. Tänään hän ei saanut tuntilikkaa. Tänään hän ei ollut ulkona jonkun kehäraakin kanssa. Hän oli ulkona pomon kanssa, ja hänen oli biletettävä, kunnes pomo sanoi, että ilta oli ohi.

Jenny oli käynyt Vanguard Clubilla moneen kertaan. Se oli yksi D-Kingin suosikkimestoista, ylenpalttisen spektaakkelimainen yökerho, jossa oli jättimäinen tanssilattia, lasershow ja hulpeea esiintymislava. Vanguardiin mahtui kaksituhatta ihmistä, ja tänä yönä klubi oli ääriään myöten täynnä.

Jenny luovi tietään kohti naistenhuoneiden läheisyydessä sijaitsevaa baaria, jonka kaksi baarimikkoa painoivat hiki hatussa duunia. Yökerho pöhisi ääriään myöten täynnä kauniita, pari-kolmekymppisiä bilettäjiä. Jenny oli autuaan tietämätön silmäparista, joka oli seurannut häntä VIP-alueelta baarille. Silmäparista, joka oli tarkkaillut häntä koko yön. Itse asiassa se oli seurannut häntä jo neljä viikkoa, yökerholta yökerholle ja hotellilta hotellille. Se oli tarkkaillut häntä, kun hän teeskenteli pitävänsä hauskaa, kun hän tyydytti joka ainoan ahnaan asiakkaansa.

”Hei Jen, kaikki ok? Näytät vähän väsyneeltä”, pitkätukkainen baarimikko Pietro kysyi, kun Jenny lähestyi baaria. Hän puhui edelleen lieväällä espanjalaisella korostuksella.

”Ei tässä mitään, muru, on vain tullut juhlittua vähän turhan paljon”, Jenny sanoi innottomasti vilkaistuaan itseään yhdestä baarin

peileistä. Hänen hypnoottiset siniset silmänsä tuntuivat tänä yönä menettäneen hiukan sähköttään.

”Työt eivät odota, niinkö?” Pietron kommenttia seurasi arka hymy.

”Tänä iltana olen vapaalla.” Jenny vastasi hymyyn.

”Otatko jotain?”

”Ei kiitos. Kamppailen vielä tämän kanssa.” Hän kohotti skumpalasiaan ja iski Pietrolle silmää. ”Piti vain päästä pois bileistä hetkeksi.”

Pietro ja Jenny olivat flirttailleet pariin otteeseen, mutta Pietro ei ollut koskaan tehnyt siirtoa. Hän tiesi, että Jenny kuului D-Kingille.

”No, jos kaipaat jotakin, huikkaa minulle.” Pietro palasi valmistamaan cocktaileja ja kääntelemään pulloja. Tummatukkainen nainen, joka oli seissyt baaritiskin toisella puolella ja yrittänyt kaikin voimin kiinnittää Pietron huomiota, mulkaisi Jennyä kuin sanoakseen: ”Peräänny, ämmä, näin hänet ensimmäisenä.”

Jenny sipaisi kädellään pitkiä, vehnänvaaleita hiuksiaan, laski samppanjalasinsa baaritiskille ja kääntyi katsomaan tanssilattiaa. Hän nautti klubin tunnelmasta. Ihmiset pitivät hauskaa, tanssivat, joivat ja etsivät rakkautta. Okei, eivät ehkä rakkautta, hän mietti, mutta ainakin he harrastaisivat seksiä nautinnon tähden, eivät rahasta. Hän halusi olla samanlainen. Tämä ei totisesti ollut sitä kaunista Hollywood-elämää, josta hän oli unelmoinut lähtiesään Idahosta kuusi vuotta aiemmin.

Jenny Farnborough oli lumoutunut Hollywoodista kahdentoista iässä. Elokvateatterista oli tullut hänen suojapaikkansa, jonne hän pakeni alistuvan äitinsä ja ylettömän aggressiivisen isäpuolensa loputtomia riitoja. Elokvista tuli hänen pakotiensä, väline, joka kuljetti hänet toisiin maailmoihin. Hän halusi ruudun taakse.

Jenny tiesi, että Hollywood-unelma oli pelkkä fantasia. Se oli olemassa vain kliseitä pursuavissa romanttisissa kirjoissa ja elokuvissa, joita hän oli lukenut ja katsellut enemmän kuin laki salli.

Hänen oli pakko myöntää, että hän oli haaveilija, mutta ehkä se ei ollut niinkään paha juttu. Ehkä juuri häntä onnistaisi. Hänellä ei ollut mitään menetettävää.

Neljäntoista ikäisenä hän oli aloittanut ensimmäisen työnsä popcorn-tyttönä. Jenny säästi jokaisen kymmensenttisenkin, ja kuudentenatoista syntymäpäivänään hänellä oli sen verran säästöjä, että hän saattoi jättää sen jumalanhylkäämän pikkukaupungin taakseen. Hän vannoi, ettei enää ikinä palaisi Idahoon. Jenny ei saanut koskaan tietää, että hänen äitinsä oli ottanut yliannoksen unilääkkeitä vain viikko sen jälkeen, kun hän oli lähtenyt.

Hollywood oli kaikkea, mitä hän oli sen odottanutkin olevan: maaginen paikka täynnä kauniita ihmisiä, valoja ja fantasioita. Karu totuus paljastui kuitenkin pian: elämä Enkelten kaupungissa oli kovin kaukana siitä illuusiosta, jonka hän oli mielessään luonut. Säästöt loppuivat alta aikayksikön, ja koska hänellä ei ollut alan koulutusta, hylkäyskirjeet kasaantuivat toistensa päälle likapyykin lailla. Kaunis unelma alkoi hitaasti muuttua painajaiseksi.

D-Kingin esitteli Jennylle Wendy Loutrop, toinen toimeentulosta kamppaileva wannabe-näyttelijätär. Aluksi Jenny oli torjunut kaikki D-Kingin ehdotukset. Hän oli kuullut tarpeeksi tarinoita kauniista naisista, jotka saapuivat Hollywoodiin unelmoiden tähteydestä mutta päätyivät pornoteollisuuteen tai myymään itseään kaduille. Jenny oli päättänyt, ettei antaisi periksi. Hän ei halunnut jälleen yhdeksi epäonnistuneeksi tarinaksi muitten joukkoon. Selviytymisvaisto otti kuitenkin lopulta niskaotteen ylpeydestä, ja parin puheluiden sekä kalliiden lahjojen täyteen kuukauden jälkeen D-Kingillä oli listoillaan uusi tyttö.

Jenny ei huomannut kättä, joka kaatoi värittömän nesteen hänen samppanjalasiinsa. Hänen katseensa oli yhä kiinnittynyt tanssilattiaan.

”Hei, kaunotar, voinko tarjota drinkin?” Hänen oikealle puolelleen oli ilmestynyt pitkä, vaalea mies, joka hymyili leveästi.

”Minulla on jo juotavaa, mutta kiitos tarjouksesta”, Jenny vas-

tasi kohteliaasti ottamatta katsekontaktia tuntemattomaan mieheen.

”Oletko varma? Voin tilata meille pullollisen Cristalia. Mitä sanot?”

Jenny kääntyi katsomaan pitkää, vaaleaa miestä. Tämä oli pukeutunut tyylikkääseen, tummanharmaaseen Versacen pukuun, tärkättyyn valkoiseen paitaan sekä siniseen silkkisolmioon. Vihreät silmät olivat hänen hätkähdyttävin piirteensä. Jennyn oli pakko myöntää, että mies oli varsin puoleensavetävä tapaus.

”Mikä sinun nimesi on?” hän sanoi ja pakottautui hymyilemään.

”Olen Carl. Ilo tutustua”, mies sanoi ja ojensi kätensä.

Jenny ei tarttunut käteen vaan siemaisi samppanjaansa. ”Kuule, Carl. Pakko myöntää, että olet komea kaveri” – hänen äänensä oli nyt sulaa hunajaa – ”mutta tyttöä ei kovin helposti pokata rahoja levittelemällä, varsinkaan tällaisessa mestassa. Se saa meidät tuntemaan itsemme halvoiksi. Ellet sitten hae bimboa – sitäkö sinä etsit? Vai ammattilaista?”

”Voi... En!” Carl hipelöi hermostuneena solmiotaan. ”Anteeksi, en todellakaan tarkoittanut sitä sillä lailla.”

”Et siis etsi biletyttöä, joka osaisi näyttää sinulle, miten *todella* pidetään hauskaa?” Jenny kysäisi ja otti uuden siemauksen samppanjaa. Nyt hän tuijotti miestä silmiin.

”Ei. En tietenkään. Ajattelin vain tarjota drinkin, ihan ilman taka-ajatuksia, mutta jos tulisimmekin juttuun...” Hän jätti lauseen leijumaan ilmaan ja kohautti hartioitaan.

Jenny kuljetti sormiaan hyvin kevyesti miehen solmiolla ja nykäisi hänet sitten lähemmäs. ”Harmi, ettet etsi biletyttöä”, hän kuiskutti Carlin vasempaan korvaan.

Hämmentyneen Carlin hymy hiipui.

”Olisin voinut antaa sutenöörini numeron. Hän istuu tuolla noin.” Jenny osoitti VIP-aluetta sarkastinen hymy huulillaan.

Carl avasi suunsa kuin sanoakseen jotakin, mutta ulos ei tullut pihaustakaan.

Jenny kietaisi loput skumpat ja iski tyypille seksikkäästi silmää. Sen jälkeen hän poistui baaritiskiltä ja meni naistenhuoneeseen.

Silmät seurasivat häntä edelleen.

Nyt ei mene enää kauan. Huume alkaa pian vaikuttaa.

Jenny oli sivelemässä lisää punaa huuliinsa, kun häntä alkoi pyörryttää. Hän tiesi, että jokin oli pielessä. Hänellä oli yhtäkkiä kuumeinen olo. Seinät tuntuivat kaatuvan päälle. Hänen oli vaikea hengittää, ja hän siirtyi kohti ovea niin nopeasti kuin pystyi. Hänen oli päästävää pois täältä.

Kun hän kompuroi naistenhuoneesta, klubi kieppui hänen ympärillään. Hän halusi takaisin D-Kingin pöytään, mutta jalat eivät olleet yhteistyössä. Jenny oli kaatumaisillaan maahan, kun käsipari tarttui häneen viime tingassa.

”Onko kaikki kunnossa? Et näytä kauhean hyvältä.”

”Huono olo. Tarvitsen varmaan...”

”Tarvitset raitista ilmaa. Täällä on liian tunkkaista. Tule mukaani, autan sinua. Mennään hetkeksi ulos.”

”Mutta minä...” Jenny oli alkanut sammaltaa. ”Täytyy kertoa D:lle... täytyy mennä takaisin...”

”Sen ehtii myöhemmin. Nyt sinun täytyy tulla mukaani.”

Kukaan ei huomannut, kun Jenny ja vieras mies suuntasivat kohti klubin uloskäyntiä.

Neljä

”Etsivä Hunter puhelimessa.” Hunter vastasi matkapuhelimeensa kuudennen pirahduksen jälkeen. Hänen äänensä oli käheä, ja verkkaisesti lausutut sanat paljastivat, miten monta tuntia hän oli saanut yöllä nukutuksi.

”Robert, missä helvetissä sinä olet ollut? Bolton on etsinyt sinua kaksi tuntia.”

”Keltanokka, oletko se sinä? Mitä kello on?” Hunterin entinen pitkäaikainen työpari oli menehtynyt, ja hänen uusi aisaparinsa Carlos Garcia oli astunut tehtäväänsä vasta viikko sitten.

”Kolme aamuyöllä.”

”Mikä päivä?”

”Voi jumalauta... maanantai. Kuule, sinun on paras tulla vilkaisemaan tätä. Meillä on täällä harvinaisen kaamea henkirikos.”

”Olemme Erikoismurharyhmä 1, Carlos. Tuleeko meille muunlaisia?”

”No, tämä täällä on ihan vitunmoinen tapaus, joten sinun on paras tulla vähän äkkiä. Pomo haluaa, että otamme tämän hoitaaksemme.”

”Mm-hmm”, Hunter vastasi välinpitämättömästi. ”Saisiko osoitteen?”

Hän laski kännykän kädestään ja silmäili ympärilleen pienessä, pimeässä, tuntemattomassa huoneessa. ”Missä helvetissä minä olen?” hän kuiskasi.

Jyskyttävä päänsärky ja vastenmielinen maku suussa muistuttivat, miten paljon hän oli kumonnut kurkkuunsa edellisenä iltana. Hän hautasi päänsä syvälle tyynyyn toivoen, että se lievittäisi tuskaa. Joku liikahti hänen vieressään sängyllä.

”Huomenta! Tarkoittiko tuo puhelu sitä, että sinun on mentävä?” Naisen ääni oli pehmeä ja seksikäs ja siinä oli aavistus italiaista korostusta. Hunterin yllättynyt katse lankesi puolipukeiseen hahmoon, joka makasi hänen vieressään. Ikkunan ulkopuolella olevista lyhtypylväistä lankesi huoneeseen juuri sen verran valoa, että hän erotti hämärästi naisen ääriviivat. Hänen mielessään välhteli pikaisia muistoja eilisillasta. Baari, drinkit, flirttailu, taksimatka tuntemattomaan kämppään ja pitkä, tummatukkainen nainen, jonka nimeä hän ei muistanut. Tämä oli kolmas nainen, jonka vierestä hän oli viimeisten viiden viikon aikana herännyt.

”Jep, pakko mennä. Sori.” Hän yritti kuulostaa huolettomalta.

Hunter nousi pystyyn ja ryhtyi etsimään housujaan. Päätä jomotti nyt väkevämmin. Silmät tottuivat nopeasti huoneen himmeään valoon, ja hän näki naisen kasvot paremmin: ehkä kolmenkymmenen, kolmenkymmenenyhden ikäinen. Silkkinen tumma tukka valui kymmenisen senttiä olkapäiden yli kehystäen sydämenmuotoisia kasvoja. Nenä ja huulet olivat hienostuneet. Kaiken kaikkiaan nainen oli viehättävä, joskaan ei Hollywoodin filmitähtien tapaan. Epätasainen otsatukka sopi hänelle täydellisesti, ja tummanvihreissä silmissä oli harvinaisen vangitsevaa pilkettä.

Hunter löysi makuuhuoneen ovelta housunsa sekä kalsarinsa – ne, joissa oli sinisiä teddykarhuja.

Nyt oli myöhäistä hävetä, hän mietti. ”Voinko lainata vessaa?” hän kysyi vetäessään vetoketjua kiinni.

”Toki. Ensimmäinen ovi oikealla”, nainen sanoi, nousi istumaan ja nojautui sängynpäättyyn.

Hunter meni vessaan ja sulki oven perässään. Loiskuteltuaan kourallisen vettä naamalleen hän tuijotti kuvaistaan peilistä. Siniset silmät verestivät. Iho näytti tavallista kalvakammalta. Parta oli ajamatta.

”Mahtavaa, Robert”, hän sanoi itselleen ja läiskytti lisää vettä kulahtaneen näköiselle kasvoilleen. ”Taas yksi nainen, jota et oikein edes muista tavanneesi, puhumattakaan siitä, että muistaisit, miten tulit lähteneeksi hänen kämpilleen. Irtoseksi on kyllä helvetin mahtavaa. Vielä parempaa silloin, kun muistaa saaneensa. Pakko ruveta vähentämään juomapuolta.”

Hän tursotti hammastahnaa sormelleen ja yritti hinkata hampaitaan puhtaiksi. Yhtäkkiä hänen mieleensä juolahti uusi ajatus. *Entä jos nainen onkin huora? Entä jos olen hänelle velkaa jostakin, mitä en edes muista tehneeni?* Hän tarkisti pikaisesti lompakkonsa tilan. Vähät rahat olivat edelleen paikoillaan.

Hän käsikampasi lyhyen vaalean tukkansa ja palasi makuuhuoneeseen, jossa nainen nojaili yhä sängynpäättyyn.

”Puhuitko sinä siellä itseksesi?” nainen kysyi ja hymyili ujosti.

”Mitä? Ai niin, teen sitä joskus, se pitää minut järjissäni. Kuule...” Hän onnistui vihdoinkin löytämään paitansa lattialta sängyn vierestä. ”Olenko sinulle jotain velkaa?” hän kysyi reippaasti.

”Mitä? Kuvitteletko sinä minua prostituoiduksi?” nainen vastasi selvästikin loukkaantuneena.

Voi paska! Hunter tiesi tyrineensä. ”Ei, kuule... En minä sitä, minä vain... Minulle on käynyt joskus niin. Juon joskus vähän liikaa ja... en tarkoittanut loukata.”

”Näytänkö minä sinusta ilolinnulta?” nainen tivasi ärtyneellä äänellä.

”Et missään tapauksessa”, Hunter vastasi lujasti. ”Oli typerää edes kuvitella sellaista. Olen pahoillani. Olen varmaan edelleen puolittain jurrissa.” Hän yritti epätoivoisesti perua sanojaan.

Nainen silmäili häntä tovin. ”Kuulehan, minä en ole sellainen nainen, jollaisena sinä selvästi minut näet. Minulla on erittäin vaativa työ, ja viime kuukaudet ovat olleet aika rankkoja. Halusin vain päästellä vähän höyryä ja nauttia pari drinksua. Ryhdyimme juttusille baarissa. Olit hauska, kiva, jopa melko hurmaava. Kansasi pystyi käymään säädyllisen keskustelun. Toisin kuin useim-

pien mänttien, joihin törmään, kun lähden ulos. Lasillinen johti toiseen, ja me päädyimme vuoteeseen. Selvästikin virhe minun puoleltani.”

”Ei... Kuule...” Hunter yritti löytää oikeita sanoja. ”... joskus minä möläyttelen kaikenlaista miettimättä etukäteen sanojani. Ja totuus on... en muista oikein mitään viime yöstä. Olen todella pahoillani. Ja nyt minusta tuntuu ihan vitunmoiselta kusipäältä.”

”Sietääkin.”

”Usko pois, minua kaduttaa.”

Nainen tuijotti Hunteria. Hunter kuulosti vilpittömältä.

”Ihan sama. Jos olisin huora, en oikein usko, että sinulla olisi kalsareittesi ja vaatteittesi perusteella varaa meikäläiseen.”

”Uh. Tuo oli isku vyön alle. Hävetti jo ihan riittävästi ilmankin.”

Nainen hymyili.

Hunter oli iloinen siitä, että matelu oli toiminut. ”Haittaako, jos keitän itselleni kupposen kahvia ennen lähtöä?”

”Minulla ei ole kahvia, pelkkää teetä, mutta siitä vain. Keittiö on käytävän päässä.”

”Teetä? Taidan jättää väliin. Tarvitsen jotain vahvempaa, jotta heräisin.” Hunter sai paidan napitettua.

”Oletko varma, ettet voi jäädä?” Nainen heitti peiton päältään paljastaen alastoman vartalonsa. Mahtavat kurvit, mukavan kiinteät rinnat, eikä kropassa ollut karvan karvaa. ”Voisit ehkä näyttää minulle, miten hirmuisen pahoillasi olet siitä, että menit nimittelemään minua huoraksi.”

Hunter seisoj paikoidaan pohtien, mitä tehdä. Hän puraisi alahuultaan ja ravisteli ajatuksen mielestään. Päänsärky muistutti, ettei liikettä kannattanut toistaa.

”Vannon, että jos voisin jäädä, jäisin.” Hän oli nyt täysissä pukeissa ja valmiina lähtöön.

”Ymmärrän. Oliko puhelimesa vaimosi?”

”Mitä? Ei, en ole naimisissa. Tuo oli työpuhelu, usko minua.” Kaikkein viimeiseksi Hunter halusi naisen kuvittelevan, että hän oli vaimoan pettävä ukkomies.

”Selvä”, nainen totesi asiallisesti.

Hunter silmäili naisen kehoa vielä kerran ja tunsi kihelmöivää kiihtymystä. ”Jos annat numerosi, voitaisiin ehkä tavata uudelleen.”

Nainen silmäili häntä hyvin pitkään.

”Luulet varmaan, etten vaivaudu soittamaan?” Hunter sanoi vaistotessaan naisen vastahakoisuuden.

”Vai olet sinä vielä ajatustenlukijakin? Aikamoinen bilettempu.”

”Sinun pitäisi nähdä, mihin kykenen korttipakan kanssa.”

Molemmat hymyilivät.

”Sitä paitsi en tykkää mistään niin paljon kuin siitä, että voin todistaa ihmisten uskomukset vääriksi.”

Nainen kurotti kohti yöpöydällä olevaa muistilehtiötä pilkallinen hymy huulillaan.

Hunter otti häneltä paperipalan ja suukotti häntä oikealle poskelle. ”Täytyy mennä.”

”Se tekee sitten tuhat dollaria, muru!” nainen sanoi lempeästi ja siveli huuliaan.

”Mitä?” Hunter kysyi järkyttyneenä. ”Mutta...”

Nainen hymyili jo hänelle. ”Sori. En mahtanut itselleni mitään. Mitäs nimittelit minua huoraksi.”

Asunnon ulkopuolella Hunter taitteli kädessään olevan paperin auki. Isabella! Seksikäs nimi, hän mielti. Hän etsi vanhaa Buick Lesabreaan kadulta. Autoa ei näkynyt mailla halmeilla.

”Perse! Olin liian kännissä ajaakseni”, hän manasi ennen kuin huitoi itselleen ensimmäisen näkemänsä taksin.

Garcian antamat ohjeet veivät Hunterin keskelle ei-mitään. Santa Claritaa halkova Little Tujunga Canyon Road on kahdenkymmenen yhdeksän kilometrin mittainen tie, joka kulkee Bear Dividesta aina Lakeview Terracen Foothill Boulevardille saakka. Suurin osa tiestä sijaitsee Los Angelesin kansallispuistossa, ja metsä- sekä vuoristomaisemat ovat paikoitellen henkeä salpaavat. Garcian ohjeet olivat täsmälliset, ja pian taksi jo töyssytteli alas kapeaa, kuop-

paista hiekkatietä, jonka varrella oli kukkuloita, pensaita ja erämaata. Pimeys ja tyhjyys tuntui kaikkennielevältä. Kahdenkymmenen minuutin kuluttua he saapuivat rosoiselle kujalle, jonka päässä oli vanha puutalo.

”Se taitaa olla tässä”, Hunter sanoi ja ojensi kuskille kaikki taskussaan olevat rahat.

Kuja oli pitkä ja niin kapea, että standardikokoinen auto mahtui juuri ja juuri ajamaan sillä. Ympärillä oli tiheää, kulkukelvotonta pöheikköä. Joka puolella oli niin paljon poliisiautoja, että näkymä muistutti liikenneuhkaa aavikolla.

Garcia seiso i puurötiskön edessä puhumassa rikoslabran teknikon kanssa. Molemmilla oli taskulamput käsissä. Hunterin oli pujoteltava läpi autokarnevaalin päästäkseen heidän luokseen.

”Mesta on huitsin nevadassa – yhtään kauemmas, niin oltaiiin Meksikossa... Terve, Peter”, Hunter sanoi ja nyökkäsi teknikolle.

”Taisi venähtää vähän pitkäksi, Robert? Näytät siltä miltä meikäläisestä tuntuu”, Peter sanoi ja virnisti ivallisesti.

”Jep, kiitos vain. Näytät itsekin hemmetin hyvältä. Milloin on laskettu aika?” Hunter kysyi ja taputti Peterin kaljapötsiä. ”No, mitäs täältä löytyy?” Hän kääntyi katsomaan Garciaa.

”Sinun on paras nähdä se omin silmin. Vaikea kuvailla, mitä tuolla on. Pomo on sisällä, sanoi haluavansa puhua kanssasi, ennen kuin päästää pojat pussittamaan ruumista”, Garcia sanoi levottoman oloisena.

”Helvettiäkö Bolter täällä tekee? Hän ei tule koskaan rikospaikoille. Tunteeko hän uhrin?”

”Olen aivan yhtä pimennossa kuin sinäkin, mutta en usko, että tuntee. Sitä naista ei pysty varsinaisesti tunnistamaan.” Garcian lausunto sai Hunterin siristämään silmiään uudenlaisen levottomuuden vallassa.

”Se on siis nainen?”

”Nainenpa hyvinkin.”

”Oletko kunnossa, keltanokka? Näytät vähän järkyttyneeltä.”

”Ei tässä mitään”, Garcia vakuutti.

”Kaveri on jo heittänyt parit laatat”, Peter kommentoi ja hymähti uudestaan.

Hunter silmäili Garciaa tovin. Hän tiesi, ettei tämä ollut tulokkaan ensimmäinen ruumiskeikka. ”Kuka löysi kalmon? Kuka ilmoitti siitä?”

”Ilmeisesti anonyymi puhelu hätäkeskukseen”, Garcia vastasi.

”Mahtavaa.”

”Kuule, ota tämä”, Garcia sanoi ja ojensi Robertille taskulamppunsa.

”Otatko oksennuspussinkin?” Peter naljaili.

Hunter sivuutti kommentin ja keskittyi tutkimaan taloa ulkoa käsin. Etuovea ei ollut. Suurin osa julkisivun lankuista puuttui, ja jäljelle jääneiden lattialautojen välistä kasvoi ruohoa, mikä sai olohuoneen näyttämään yksityismetsältä. Jo aikaa sitten paremmat päivänsä nähneiden ikkunalautojen hilseilevän maalin perusteella Hunter arveli talon olleen aikoinaan valkoinen. Oli päivänselvää, ettei kukaan ollut asunut siellä pitkään aikaan, ja se vaivasi Hunteria. Ensikertalaiset eivät vaivautuneet etsimään näin syrjäistä murhapaikkaa.

Kolme poliisia seisoivat talon vasemmalla puolella juttelemassa eilisillan futismatsista höyryävät kahvikupit käsissään.

”Mistä noita saa?” Hunter kysyi ja osoitti kahvikuppeja.

”Minä haen sinulle”, Garcia vastasi. ”Pomo on viimeisessä huoneessa vasemmalla. Nähdään siellä.”

”Työn touhussa?” Hunter huikkasi kolmelle poliisille, jotka vilkaisivat häntä välinpitämättömästi ja jatkoivat matsin ruotimista.

Talon sisällä leijui eriskummallinen haju, sekoitus mädäntynyttä puuta ja viemärijätettä. Ensimmäisessä huoneessa ei ollut mitään nähtävää. Hunter sytytti taskulamppunsa ja siirtyi huoneen toisessa päässä olevasta ovesta pitkään ja kapeaan käytävään, jonka kummallakin puolen oli kaksi ovea. Nuori poliisi seisoivat viimeisen, vasemmanpuoleisen huoneen edessä. Kulkiessaan kohti häntä Hunter vilkaisi nopeasti muihin huoneeseen. Ei mitään, pelkkiä lukinseittejä ja vanhaa rojua. Narisevat lattialaudat toivat taloon

entistäkin pahaenteisempää tuntua. Kun Hunter lähestyi viimeistä ovea ja sitä vartioivaa poliisia, hänen lävitseen kulki epämiellyttävä, hyytävä värähdys. Sama värähdys iski jokaisella murhapaikalla. Kuoleman värähdys.

Hunter kaivoi virkamerkin esiin, ja poliisi siirtyi sivuun.

”Sisään vain, etsivä!”

Aivan oven ulkopuolella oli pöytä, jolta Hunter löysi asiaankuuluvat haalarit sekä siniset muovikengät ja pääsuojuksen. Niiden vieressä oli rasiallinen lateksihanskoja. Hunter puki vermeet päälleen ja avasi oven kohdatakseen uuden painajaisensa.

Järkyttävä näky imi kaiken ilman hänen keuhkoistaan.

”Jeesus Kristus.” Hänen äänensä oli pelkkä heikko kuiskaus.